

ترجمه پیام بیت العدل اعظم الهی خطاب به عموم سروان امر حضرت بهاء الله

مورخ ۲۷ آگست ۱۹۸۹

در سالهای اخیر اهداف، مقاصد، مقررات و امکانات ضیافت نوزده روزه به نحوی روزافزون مورد پرسش و جستجوی یاران قرار گرفته است و در سال گذشته قسمت زیادی از مشاورات ششمین کانونشن بین المللی بهائی مصروف به این موضوع شد. لذا موقع آن فرا رسیده است که توضیحاتی در این باب ارائه شود.

نظم جهانی حضرت بهاء الله جمیع واحدهای جامعه بشری را در بر می گیرد و جنبه های روحانی، اداری، و اجتماعی زندگی را با یکدیگر تلفیق می بخشد. و مجهودات متنوعه بشری را به سوی ایجاد تمدنی جدید هدایت می کند. ضیافت نوزده روزه حائز جمیع این جنبه ها در سطح پایه و اساس این جامعه است و تأسیسی است که در هر روستا و قصبه و شهری که اهل بهاء در آن سکونت دارند فعالیت دارد. مقصود از ضیافت نوزده روزه ترویج وحدت و تأمین پیشرفت و ایجاد فرح و سرور است. حضرت عبدالبهاء می فرمایند: " ضیافت نوزده روزه بسیار سبب فرح و سرور قلوب است. اگر چنانچه باید و شاید این ضیافت مجری گردد. یاران در هر نوزده روزی روح جدیدی یابند و قوتی روحانی جویند..." برای حصول این مقصد عالی باید عموم احباء به مفهوم و مقصود ضیافت نوزده روزه کاملاً پی برند. معلوم است که ضیافت نوزده روزه دارای سه قسمت مجزا اما مرتبط با یکدیگر است. قسمت روحانی، قسمت اداری و قسمت اجتماعی. قسمت اول به تلاوت ادعیه و مناجات و زیارت آثار مبارکه اختصاص دارد. قسمت دوم عبارت از جلسه ایست عمومی که در آن محفل روحانی محلی گزارش اقدامات و نقشه ها و مسائل محفل را به اطلاع جامعه می رساند و اخبار و بشارات واصله از مرکز جهانی و محفل مقدس ملی را با یاران در میان می گذارد و در جریان مذاکره و مشورت از افکار و نظرات و پیشنهادات احبا مطلع می گردد. قسمت سوم مخصوص پذیرائی و فعالیتهاست که سبب ترویج روح اخوت و وحدت و دوستی در بین جمعی می گردد که از فرهنگها و آداب و رسوم گوناگون گرد هم آمده اند مشروط بر آنکه فعالیتهای مزبور با اصول امری و خصوصیات اساسی ضیافت نوزده روزه مغایرتی نداشته باشد.

اگر چه انعقاد ضیافت نوزده روزه لازمه اش مراعات دقیق سه قسمت فوق الذکر به همان ترتیبی است که ذکر شد ولیکن فرصت کافی برای تنوع و ابتکار در برگزاری ضیافت نوزده روزه موجود است. مثلاً می توان از موسیقی در قسمتهای مختلف برنامه از جمله در قسمت روحانی استفاده نمود. حضرت عبدالبهاء توصیه می فرمایند که نطقهای فصیح و تشویق آمیز ایراد شود. در نحوه مهمان نوازی و پذیرائی می توان تنوع و ابتکار به کار بست. کیفیت و وسعت دامنه مشورت نیز در روحیه جلسه تأثیری خاص دارد. تأثیر آداب و رسوم و فرهنگهای مختلف در هر سه قسمت ضیافت از عوامل مقبول و مطلوبی است که به ضیافت تنوعی سود مند می بخشد و حاکی از خصوصیات مرسوم در جامعه ای است که ضیافت در آن منعقد شده است و بدین ترتیب سبب نشاط و سرور شرکت کنندگان در جلسه می گردد.

این نکته جالب توجه است که تحول شکل و مفهوم ضیافت نوزده روزه متناسب با مراحل توسعه امر الهی بوده است. در قبال حکم حضرت بهاء الله در مراحل اولیه امرالله در ایران احبای الهی هر نوزده روز یکبار در خانه خود مهمانی ترتیب می دادند و ضمن پذیرائی از دوستان به تلاوت آیات و مذاکره در مسائل امری می پرداختند. به تدریج که جوامع بهائی رشد و توسعه یافتند حضرت عبدالبهاء جنبه روحانی و اجتماعی ضیافت نوزده روزه را مشخص فرموده و مورد تأکید قرار دادند. پس از تعمیم محافل روحانی محلی حضرت ولی امرالله قسمت اداری را به برنامه ضیافت نوزده روزه افزودند و آن را یکی از مؤسسات جامعه بهائی محسوب داشتند. گوئی ضیافت نوزده روزه چون آهنگی دلنواز در سه مرحله به حد کمال رسیده است. اما تحول و تکامل ضیافت نوزده روزه را فقط نباید جلوه تدریجی یک مؤسسه محسوب داشت زیرا اساس و زمینه ای وسیع تر هم مورد نظر است. ضیافت نوزده روزه را می توان ترکیبی بدیع از حالاتی دانست که حد کمال جریان تاریخی است و بالمال عناصر اولیه زندگانی جامعه بشری یعنی عبادت، جشن و شادی و سائر انواع مجالست و مؤانست را پس از طی زمانی طولانی به نحوی بدیع و جلیل در هم ادغام نموده است. ضیافت نوزده روزه حاکی از مرحله جدیدی از تکامل جلوه های حیات جامعه در این عصر نورانی است. حضرت ولی امرالله ضیافت نوزده روزه را شالوده و اساس نظم بدیع جهانی معرفی فرموده و در یکی از توقیعات خود آن را به منزله " واسطه ای ضروری برای تأمین مؤانست و ارتباط نزدیک و مستمر بین افراد احباء و بین احباء و هیئت منتخبین آنان (محفل روحانی محلی) در جامعه محلی " (ترجمه) دانسته اند.

علاوه بر این ضیافت نوزده روزه فرصتی فراهم می آورد که پیامهای تشکیلات ملی و بین المللی به احباء ابلاغ شود و پیشنهادات و نظرات آنان به مقامات مزبور منتقل گردد. به این علت ضیافت نوزده روزه حلقه واسطه ایست که جامعه محلی را به نحوی خلاق و سازنده با هیکل نظم اداری بهائی مربوط می سازد. حتی اگر ضیافت را در محدوده همان محیط محلی در نظر آوریم باز هم سبب اعجاب و مسرت خاطر فراوان است. زیرا هر فرد بهائی را به جریانی گروهی مرتبط می سازد که سبب ایجاد و ابقاء حیات جامعه است. ضیافت نوزده روزه صحنه تجلی آزاد فکری در ریشه و پایه جامعه است. یعنی در سطحی واحد محفل روحانی محلی و اعضاء جامعه در یک اجتماع مشترک گرد هم می آیند و افراد آزادند تا افکار خود را به دیگران ارائه نمایند اعم از اینکه افکاری جدید باشد یا انتقاداتی مفید و مؤثر برای به وجود آوردن تمدنی مترقی. لذا می توان ملاحظه کرد که این مؤسسه ای که از کلیه آحاد و افراد جامعه تشکیل شده صرف نظر از اهمیت روحانی مشتمل بر جنبه های اجتماعی لازم برای تربیت نفوسی است که در آن شرکت می کنند تا هر کدام عضوی مسئول برای جامعه خود شوند.

اگر بخواهیم ضیافت نوزده روزه به نحوی مناسبتر ترتیب داده شود علاوه بر درک مفهوم و مقصود آن باید مقدمات لازم برای برگزاری و نیز برای مشارکت احباء در ضیافت آماده شود. با آنکه محفل روحانی محلی از نظر اداری مسئول اداره ضیافت نوزده روزه است ولیکن معمولاً از یکی از احباء یا از تعدادی از آنان دعوت می کند تا مقدمات لازم را برای انعقاد ضیافت آماده نمایند. و این عمل مطابق با روحیه مهمان نوازی است که از اصول برگزاری جلسات ضیافت نوزده روزه است. افرادی که عهده دار ترتیب دادن ضیافت می شوند ممکن است میزبان ضیافت باشند یا آنکه مسئول تهیه مطالبی گردند که باید در قسمت روحانی تلاوت شود. آنان همچنین ممکن است اداره امور قسمت اجتماعی ضیافت را نیز به عهده گیرند. در جوامع کوچک افراد احباء می توانند میزبان ضیافت باشند اما در جوامع بزرگ و پر جمعیت محافل روحانی محلی با محفوظ نگاه داشتن مفهوم ضرورت میزبانی و مهمان نوازی ممکن است طرق دیگری را برای پذیرائی ابتکار کنند.

جنبه های مهم تهیه مقدمات ضیافت نوزده روزه شامل انتخاب الواح و آثار مناسب برای قسمت روحانی، تعیین قبلی مجریان برنامه و در نظر گرفتن افرادیست که بتوانند مناجاتها و آثار مبارکه را به خوبی و به درستی تلاوت کنند. رعایت ادب و احترام چه در نحوه تلاوت و زیارت آثار مبارکه و چه در نحوه استماع آثار مزبور، مراعات نظافت، و آراستگی محیطی که در آن ضیافت نوزده روزه تشکیل می شود در ایجاد روح و ریحان در بین احباء حائز اهمیت

مخصوص است. خواه ضیافت نوزده روزه در داخل ساختمان برگزار شود و خواه خارج از آن. وقت شناسی در اجرای برنامه نیز از مسائلی است که رعایت آن در ترتیب دادن ضیافت لازم است.

موفقیت ضیافت نوزده روزه تا میزان زیادی منوط و موکول به کیفیت آماده کردن و تهیه مقدمات و مشارکت جستن افراد در ضیافات است. حضرت عبدالبهاء چنین راهنمایی و توصیه می فرمایند: " مجالس نوزده روزه را بسیار اهمیت دهید تا یاران الهی و اماء رحمن توجه به ملکوت نمایند و به ترتیل مناجات پردازند و طلب تأیید کنند و منجذب به محبت یکدیگر گردند و بر تنزیه و تقدیس و تقوی و مقاومت نفس و هوی بیفزایند. از عالم عنصری مجرد شوند و در احساسات روحانی مستغرق گردند. "

برای فهمیدن و اجرای این دستورالعمل مفید و مؤثر است که باید ضیافت نوزده روزه را در قالب حکمی که از قلم جمال قدم نازل شده در نظر بگیریم در کتاب مستطاب اقدس این کلمات مبارکه نازل گشته: " قد رُقم علیکم الضیافه فی کل شهر مره واحده ولو بالماء ان الله اراد ان یؤلف بین القلوب ولو باسباب السموات و الارضین. "

از این کلمات مبارکه واضح و معلوم است که ضیافت نوزده روزه اساسش بر مهمان نوازی واقعی یعنی همراه با دوستی، محبت، احترام متقابل، خدمت و حسن معاشرت است. این نکته که پذیرائی و مهمان نوازی مایه و اساس چنین مؤسسه مهمی است رویه کاملاً جدیدی را در اداره امور جوامع بشری در جمیع مراحل و سطوح به وجود می آورد. رویه ای که نقشی بسیار حساس و حیاتی در تحقق اصل وحدت عالم انسانی دارد. یعنی همان اصلی که مؤسسين این آئین نازنین جهت تأسیس آن صدمات و مشقات بی شمار تحمل فرمودند. در این جشن و ضیافت آسمانی است که اساس تحقق یافتن چنین واقعیت بی سابقه ای نهاده می شود.

رجای صمیمانه این مشتاقان از آستان قدس جانان پیوسته چنان است که یاران الهی به اهداف و مقاصد ضیافت نوزده روزه که به منزله " سبب بشارت " و " اساس اتحاد و اتفاق " و " واسطه الفت و مؤانست " است فائز و نائل گردند.

با تحیات ابداع ابهی

بیت العدل اعظم